

СОЛЯШНИК

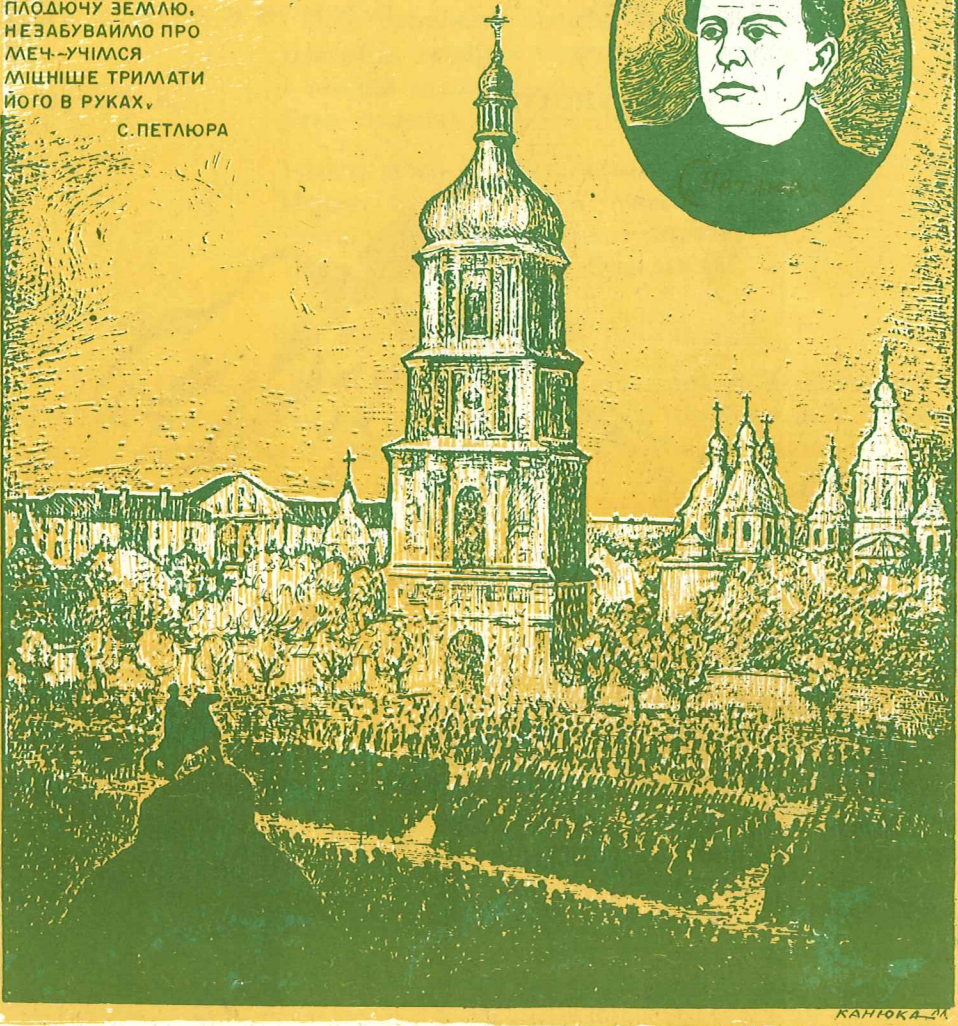
РІК V

ЛЮТИЙ — 1960 — FEBRUARY

Ч. 50

УКРАЇНСЬКІ МЕЧІ ПЕРЕКУЮТЬСЯ
НА РАДА ТІЛЬКИ ТОДІ КОЛИ ГАСЛО
НЕЗАЛЕЖНА ДЕРЖАВА УКРАЇНЬСЬКА
ПЕРЕТВОРИТЬСЯ В ДІЙСНІСТЬ І
ЗАБЕЗПЕЧИТЬ ОТОМУ
РАДОВІ МОЖЛИВІСТЬ
ЗУЖИТКУВАТИ РІДНУ
ПЛОДЮЧУ ЗЕМЛЮ.
НЕЗАБУВАЙМО ПРО
МЕЧ — УЧІМСЯ
МІЦНІШЕ ТРИМАТИ
ЙОГО В РУКАХ.

С. ПЕТЛЮРА

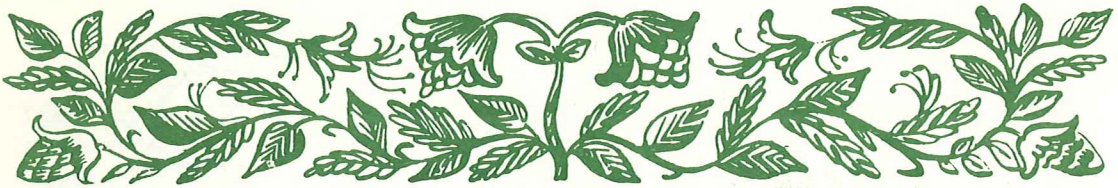
Б

ачить — не бачить,
Чути — не чує,
Мовчки говорить,
Дуже мудрує.
Часом захоче —
Правди навчає;
Іноді бреше,
Всіх звеселяє.
Люба розмова, —
Будемо, діти,
З нею довіку
Жити — дружити.

Хто ж то така
В світі щаслива,
Мудра, правдива
І жартовлива?
Як не вгадали,
Стану в пригоді:
Річ коротенька —
Книжка та й годі.

Л. Глібов

Микола Щербак

СВІТИСЯ КИЄВЕ!

Світися, світися, новий Єрусалиме! (з молитви)

Овіяний зав'язами віків
Він наш — не їхній! — непокірний Київ!
Дніпрова хвиля, як народний гнів,
Усе несе — снаги і сили вияв!

Дніпрова хвиля закипа й гримить
Універсалом на святім майдані!
І ніби знову сяє у блакить
Твоя всевладна булава, Богдане!

І знов промінить бронза, мов жива,
Дзвенить граніт і молодіють мури!
І темний простір крає й прорива
Ясна правиця Симона Петлюри!

І знов щось ближча, дихає, росте,
Незаче буря, грізне й невмолиме!..
Світись, світись, як сонце золоте,
Наш Києве — новий Єрусалиме!

ЩО МИ СВЯТКУВАЛИ В СІЧНІ?

У січні кожного року усі українці у вільному світі відзначають день української державности та день соборности. У січні по всіх українських громадах та товариствах і школах відбулися вродисті збори та концерти, присвячені дню української державности, коли Українська Центральна Рада проголосила Україну самостійною державою (1918 р.), та день української соборности, коли Директорія Української Народньої Республіки проголосила день об'єднання всіх українських земель в одній українській державі.

На малюнку, що на обкладинці цього числа, показано момент проголошення України самостійною державою.

“Віднині Українська Народня Республіка стає самостійною ні від кого незалежною Державою Українського Народу”.

(З IV. Універсалу Укр. Центральної Ради).

“Віднині зливаються в одно віками відділені одна від другої частини України — Галичина, Буковина, Закарпаття і Придніпрянська Україна в одну Велику Україну. Сповнилися відвічні мрії, для яких жили і за які вмирали найкращі сини України. Віднині є тільки одна незалежна Українська Народня Республіка”.

(З Універсалу Директорії УНР).

Росте, з кожним днем молодіє наша столиця... Куди не поглянь — виростають нові вулиці, нові селища. Але є в місті нашому куток, що зберігається як заповідний. Тут “народився” наш Київ...

— От якби можна було подивитись хоч краєчком ока на той стародавній Київ, — скажете ви. Що ж, спробуємо! Давайте вирушимо з вами у незвичайну подорож, подорож у глибину віків...

Звідки ж її починати? Звичайно, з цього самого заповідного куточка, де колись Кий — перший князь київський — збудував собі на старокиївській горі укріплений замок — серце майбутнього міста, київський Кремль.

Тепер тут, на початку Володимирської вулиці, стоїть красивий будинок Історичного музею. З його вікна можна милуватись краєвидом Києва.

Уявіть собі, друзі, що зараз не 1960 рік, не двадцятье сторіччя, а... припустімо, одинадцятье, коли княжив славний Ярослав Мудрий.

... Що це? Куди подівся будинок Історичного музею? Перед нами — велика площа. Ось збудовані ще князем Володимиром кам'яний двоповерховий князівський палац, прикрашена мозаїкою, фресками Десятинна церква. Які красиві статуї прикрашають площу! Трохи далі — будинки бояр, похилі хатинки ремісників, їхні майстерні. Там виготовляють усе, що хочеш, починаючи від глиняного горщика, до золотих прикрас. Золоті руки у київських майстрів, недарма їх вироби так цінили на міжнародних ринках того часу!

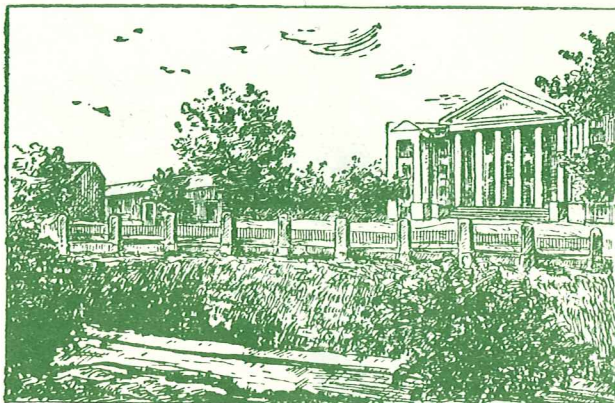
Недалеко тут і Софія, — славний собор. За чудесними по красі своїй стінами схилилися вчені-монахи над літописами. Є там і чудова бібліотека — перша в Україні, що тоді ще звалася Русь.

Недарма Софія і за межами Київської Русі прославилася як центр її культури.

Звідси, із Старокиївської гори, і Дніпро видний. Там, під горою, — Поділ. Розкидалися маленькі дерев'яні халупки ремісників. А он — велике торговище, є де продати свої вироби ганчарам і кожум'якам, ювелірам, косторізам і ковалям. З'їжджаються сюди купці з усіх кінців світу.

Але рушаймо далі. Чи не пройтись нам Хрещатиком, найкращою київською вулицею? ... На її місці — глибока, поросла лісом долина. На дні дзюрчить струмок, а он і болота блищать. Тут, мабуть, і вовки вночі гуляють! Долину перетинають стежечки й дороги — ніби перехрещують її. Саме тому і називалася ця долина Хрещатою, а пізніше і вулиця, прокладена тут, — Хрещатиком.

До Хрещатицького яру, а з другого боку — до Львівської площі — ось до яких меж доходив тоді Київ. З одного боку — широкий Дніпро — надійний захист від ворогів, а з інших боків — давні кияни звели високі вали, глибокий яр вирили, і потрапити у місто можна лише через ворота. Їх — трое. Головні — Золоті ворота, міцна сторожова фортеця. Дві міцні кам'яні стіни з'єднані сплетінням, а над ним церква із позолоченою банею, золотими прикрасами. Коли падали на них останні промені сонця, не можна було очей відірвати від чудесної рожево-золотої краси... Слава про цю красу йшла по всьому світу. Вартувала біля воріт пильна варта, на ніч міцно їх замикала, а рано-вранці будило сторожу від дрімоти іржання коней, рипіння коліс, мукання волів, людський гомін — поспішали люди, хто за чим, у славу столицю.

Колись тут, де стоїть зараз Державний історичний музей, красувався древній київський Кремль

Пізніше, у 1648 році, урочисто в'їхав до Києва через Золоті ворота після своїх блискучих перемог Богдан Хмельницький.

Рештки Золотих воріт збереглися і донині, кияни дуже люблять і дивляються цей величний пам'ятник давнини.

Подумати тільки — ці ворота колись були край міста! А тепер вони в самому центрі Києва, "краї" ж його відсунулись так далеко, що пішки їх і за кілька днів не обійдеш. А що ж буде ще через кілька років!

Г. М. ШОВКОПЛЯС,
старший науковий співробітник
Київського історичного музею.

Валентин ЛИТВИНЕНКО.

ПЕРЕПЕЛЯТКО

Йшов я одного разу на озеро окунів ловити, коли це — фрррр!!! — перепілка з-під ніг, а за нею з дванадцятото перепелят в усі боки, наче хто камінців жменю жбурнув. У мене аж вудки з рук вилетіли.

Але я не зовсім розгубився, кинувся ловити й одне, що у траві заплуталось, таки впіймав.

Взяв у руки і замилювався: мале-мале, менше від волоського горіха, а собою—ну, чисте курча; у жовтенькому пушкуну, на голові й на спині смужечки, а крильця чималенькі — сірі, перепелячі.

Надивився я, хотів уже випускати, а тоді й думаю: у перепелички ж їх багато, а в мене ще ніколи не було ручної перепілки, — і поніс додому.

Несу, а воно й не пручається.

Приніс, пустив. Бігає по кімнаті, нікого не боїться, само в руки йде.

Узялись ми його годувати. Думка така: коли воно курча, то і їстиме зразу само, як курча.

Насипали пшона — не їсть, крихти — не їсть. Біда, — видно, не інакше назад до матері нести.

А мух і не догадались дати. Вважали, раз перепел — зерноїдна птиця, то й не їстиме їх. Та воно нас само навчило. Біжить попід стіною, а на стіні — муха, і височенько; перепеля зупинилося, стриб — і нема мухи.

Тепер уже ми знали, що робити: наловили мух, потім коників, і виявилось, що наше перепеля — спортсмен.

З рук муху або коника не бере, а піднімеш над ним, воно зразу — стриб! — і без промаху: нема коника!

Виходить, це вони так пристосувались: живучи в траві, на ній коників та всяких комах ловити. А вже як підростуть, тоді на зерно переходять.

ЗАГАДКА

М. СИНГАЇВСЬКИЙ

Білий-білий пух
густо впав на луг,
на сосновий бір,
на широкий двір.
Прилипа до ніг.
Що це буде?..

Наталя ЗАБІЛА

МАРИНА ДМИТРІВНА

У Марини Дмитрівни
стільки всяких справ.
Без Марини Дмитрівни
хто б отак прибрав?
Хто так гарно ліжечко
ковдрою заслав?
Хто старанно віником
скрізь позамітав,
витер пил ганчіркою
з столу та з вікна?
Все Марина Дмитрівна,
все сама вона!
У Марини Дмитрівни
п'ятеро дітей
та ще з ранку раннього
тисячі гостей.
З кожним поздоровкайся
зручно посади,
дай тому цукерочку,
другому — води;
той гуляти проситься,

той упав з стільця...
У Марини Дмитрівни
діла — без кінця!

На таку сім'єчку
наварить обід —
із такою справою
жартувать не слід!
Ось вже наготована
зелень до борщу.
Борщику наварено
дітям досхочу.
Ще Марина Дмитрівна
й пиріжки пече:
збоку тільки глянути —
слинка потече!

Та Марина Дмитрівна
неабияка:
кращого не знайдете
ви й будівника!
Що вже набудовано
фабрик та домів!
Крім Марини Дмитрівни,
хто б отак зумів?

А коли увечері
діти ляжуть спать,
тут Марині Дмитрівні
треба й почитать.
Сяде, перегортує
отакі книжки!
Довго роздивляється
різні малюнки.
Що в книжках написано
і про що там річ —
все б їй знать хотілося!
Та надходить ніч.

От і сон з дрімотою
до кімнати йдуть,
і Марину Дмитрівну
спатоньки кладуть.
Ну, хіба ж не стомиться
кожен чоловік?
А Марині Дмитрівні
тільки п'ятий рік...
От вона умилася,
в ліжечко лягла.
От і спить Мариночка,
дівчинка мала.

ЧИТАЧІ ПИШУТЬ:

Шановний пане редакторе!

Я постійний читач "Соняшника", тому прошу вмістити мого листа до всіх українських дітей у світі.

ДОРОГІ ДРУЗІ,

учні українських шкіл і читачі "Соняшника" в різних країнах світу, а зокрема у далекій Австралії, ясній Аргентині і в гарячій Бразилії — пишіть нам, дітям у Канаді, як ви живете і як ви святкували Різдво.

Я звусь Степан Старенький, живу в Канаді, у місті Монтреалі. Тепер у нас зима. Уся Канада покрита снігом і льодом і ми їздимо на санках та лещатах, а також граємось у сніжки. У нас є каток, на якому ми катаємось і граємо в "гокі". Наш "Монреаль Канедіанс" відомий у цілому світі.

Перед Різдвом мій тато поїхав у ліс і зрубав ялинку, а мама гарно її прикрасила. Різдво в нас було дуже веселе. Я ходив до церкви й колядував. Мама спекла великого індика, який був дуже смачний. До нас приходили гості й колядники, які гарно колядували.

Пишіть мені через "Соняшник".

Я всім вам бажаю щастя та щасливого нового року!

Степан СТАРЕНЬКИЙ, Монреаль, Канада.

Шановний пане редакторе!

Я вже писала Вам листа. Писала про навчання в школі. А тепер, коли перечитала різдвяне число "Соняшника", хочу написати про Різдвяні свята. Я живу в найбільшому місті Канади, у Монреалі. Тут дуже гарно святкують Різдво. Усі вулиці й будинки обставлені ялинками, які привозять із лісів, що навколо Монреалу. Так гарно пройти вночі і подивитися на освічені ялинки!

На наше Різдво в Монреалі було дуже холодно, але майже всі були в церкві. Я співала в хорі. Ми співали колядок. Після Служби Божої ми розділилися на групи й ходили колядувати. У тій групі, що я ходила, були мої приятелі: Галя Глухова, Ніна Хрякова, Гриць Романюк і Ярослав Ладанка. Хоч нас мало було, ми голосно й добре співали. Найбільше ми співали "Добрий вечір тобі", а часом "Нова радість стала" і "Бог Предвічний". Як проспівали колядку, я вітала господаря.

Ми колядували в різних людей громади. Колядували і у вчительки В. П. Нечай, і в нашої вчительки В. П. Радченко. Ми наколядували понад п'ятдесят долярів. Нам дуже подобалась коляда і ми вже чекаємо другого року, щоб піти знову колядувати.

З пошаною,
Ліда МИХАЙЛІВСЬКА, Монреаль, Канада.

Шановний пане редакторе,
я хочу написати Вам і всім читачам журналу "Соняшник", як ми святкували Різдво в нашому місті — Монреалі.

Я, наприклад, святкувала так: на Святвечір ми разом з мамою й татом сіли за Святу Вечерю. Головною стравою Святої Вечері була кутя та узвар. Другого дня я пішла до церкви. У церкві співали колядок. Після Служби Божої всі учні поїхали колядувати. Ми колядували таких колядок: "Бог Предвічний", "Добрий вечір тобі...", "Нова радість стала".

Мені найбільше подобається "Нова радість стала", бо в ній розповідається, як народився Ісус Христос. Ми вітали господарів. Ми також колядували нашій учительці В. П. Радченко, яка нас дуже гарно вгощала. Як кінчили колядувати, то поїхали додому. Мама й тато дали мені вечеряти. Пізніше до нас також прийшли колядники. Це були малі діти.

Я хотіла б знати, як святкували Різдво в інших країнах. Хочу, щоб мені хтось написав про це. Писати можна через "Соняшник".

З пошаною до Вас
Галя ГЛУХОВА, Монреаль, Канада.

Дякую всім учням Святопокровської школи в Монреалі за листи. Вибачте, дітки, що не всі їх друкую, бо вони заняли б весь журнал. Іншим разом видрукую листи інших учнів вашої школи.

Ваш редактор.

Добрідень, дядю Волиняк!

Шлю Вам 5.00 долярів, з них 3.00 долари на поновлення передплати "Соняшника", а 2.00 долари на пресовий фонд.

З пошаною до Вас
Оля КОЛЬКІНА, Гамільтон, Канада.

Дякую, Олюсю, за листа та гроші. Велика рости та слухай маму й тата!

П. Волиняк

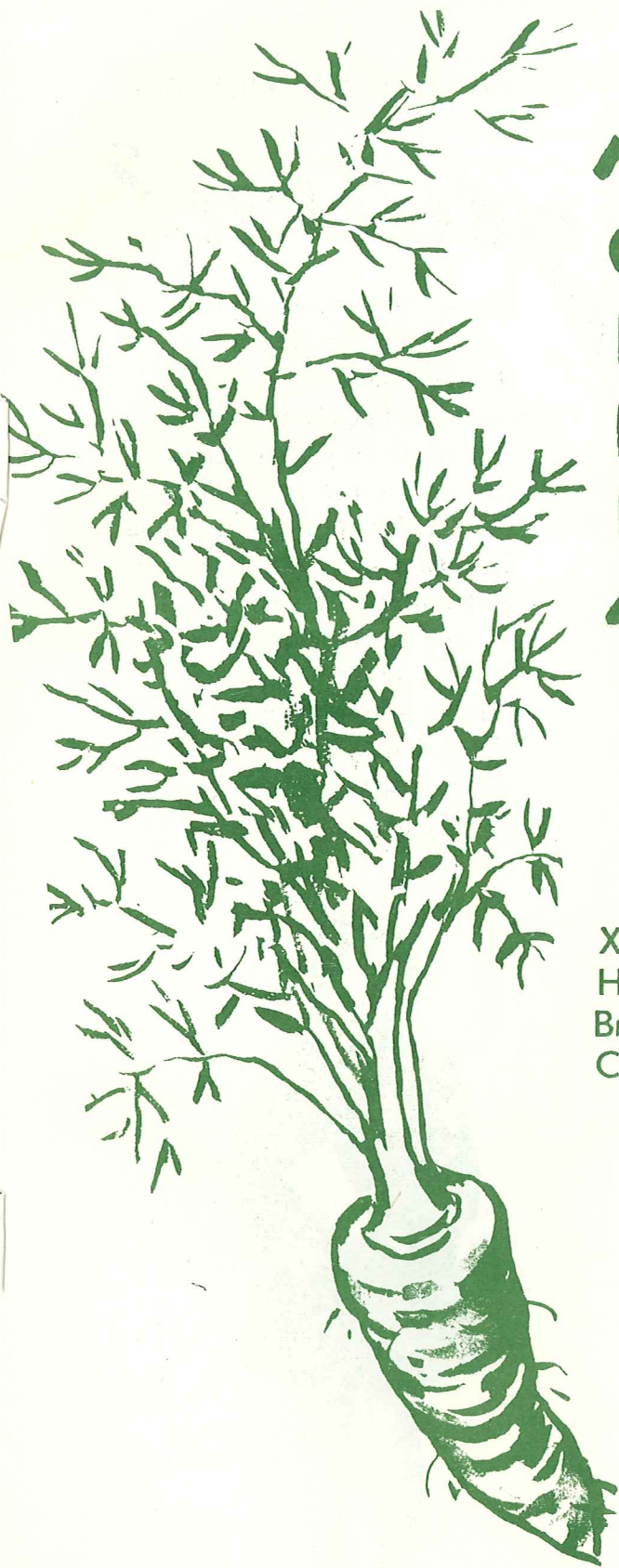
СНІЖИНКА

идів край вікна й малював я зиму:
Замети, село, димарі у диму...
Та ось завірюха знялася рясна,
І день посивів біля мого вікна.
Я бачу: сніжинка упала на скло
І, певно, на ньому відчула тепло,
Бо тануть помалу вона почала,
Від неї краплинка води потекла.

Та поки сніжинка жила на вікні,
Її змалювати вдалося мені.
Малюнок — хороший, та краща була
Сніжинка на сріблі віконного скла.

Мати доні молодій

Огородик наділила.

Розкошує доня мила,

Каже неньці — тісно їй:

Вземляній сиджу коморі,

Акоса моя надворі».

*

Хоч на цей раз штуку втнуть:
Не скажу, як доню звать;
Виж до загадки верніться,
Скраю пильно придивіться.

Л. Глібов

Звідки двійки?

Добре вчилася Софійка.
Добре вчилася Гафійка.

А чому ж це в них,
дивись —

Раптом двійки завелись?

Звідки двійки

У Софійки?

Звідки двійки

У Гафійки?

Розпитаємо дівчат,

Хай розкажуть,

Не мовчать.

От розкаже Софійка:

— Через те у мене двійка,

Що Данило, старший брат,

Виїхав на практику.

Дуже добре знає брат

Мову і граматику,

Знає правила чудово,

Вірно пише кожне слово...

...А самій, без брата,

Як мені писати?

От розкаже Гафійка:

— Через те у мене двійка,

Що послали в нас бабусю

Аж на місяць в місто Львів.

Там такі відкрились курси

Навчання бухгалтерів...

А чого навчатись їй?

Зовсім зайве діло,

Вже ж вона задачник мій

На зубок завчила!

...А самій мені, хоч плач,

Не рішить ніяк задач...

Малюнки О. ЯБЛОНСЬКОЇ.

На санчатах

Грицько БОЙКО

Раз, два, три! Раз, два, три! —
Ті — на гору, ті — з гори.
А в найменшого Гната
Поламалися санчата.
Не сумуй, не тужи,
А мерщій до нас біжи:
Будемо з'їжджати
Разом з нами, Гнате!

В заметіль

Повернувся Митько із школи
Білобровий, білополий,
Наче справжній дід Мороз! —
В заметіль їти прийшлося.
Зняв Митько наш рукавиці,
Став він матері хвалиться:
— От надворі метелиця,
Метелиця-хурделиця!
Вітер свище, завиває,
Снігом очі засипає,
Коле шоки, коле ніс
І пронизує наскрізь.
Тільки я не боягуз —
Не замерз і не загруз!

Генрі Лонгфелло

ЛІСНЯ ПРО ГАЙАВАТУ

Переклад з англійської
Костянтина Шмиговського

(Продовження)

xxii

ВІДЛІГ ГАЙАВАТИ

Н

а крутому узбережжі
Гітчі-Гумі, Вод Великих,
Біля рідного вігвама
Зупинився Гайавата.
Був чудовий літній ранок:
У повітрі — прохолода,
На землі — яскраве світло;
Перед ним у сяйві сонця

Бджіл Амо рої летіли
Все на захід — в ліс сусідній —
Пролітали бджоли з медом
Мерехтливими роями.

Угорі ясніло небо,
Унизу вода блищала;
І осетр грайливий, Нама,
На дні озера іскрився;
Ліс, що ріс по узбережжі,
Над спокійною водою,
Свої віти і верхівки
Споглядав у Гітчі-Гумі.

Із очей у Гайавати
Зникли туга і скорбота,
Як зника туман над ставом
Чи імла понад лугами.
І із усміхом веселим,
З торжеством у яснім зорі,
Як людина, що пізнала
І можливе, й неможливе, —
Став чекати Гайавата.

Він простяг до сонця руки,
Він простяг вперед долоні;
Поміж пальцями на нього
Впали зайчики з проміння
У грайливих темних цятках,
Наче сонця ясне світло
Пробивалося між листям.

Вдалині щось швидко мчало,
Пропливало у тумані,
Щось яскраво мерехтіло
Над спокійною водою, —
То появиться, то зникне
Й підплива все ближче й ближче.

Чи то Шінгебіс був, качур?
Пелікан пихатий, Шеда?
Чапля сизая Шухшухга?
Чи то гуска Вобівава
Бризки струшувала з пір'я
З шиї довгої своєї?

То не качур був, не гуска,
І не Шеда, й не Шухшухга:
Понад водами злітала
У густім тумані ранку
Із кори кену на веслах,
Поринала й виринала
І на сонці миготіла;
В ній пливли на захід люди
З сторони, де правив Вебун,

Із країн далеких Сходу,—
То був пастир у сутані
І пророк всіх блідолицих
З товариством та вояцтвом.

І шляхетний Гайавата,
Підійнявши вгору руки,
Привітав гостей далеких,
З торжеством в очах чекав їх,
Доки весла не черкнули
Об пісок, об дрібну гальку,
І кену не зупинилась,—
Доки пастир у сутані,
Той пророк з хрестом на грудях
Не зійшов на берег рівний.

Гайавату щира радість
Обняла — і так сказав він:
«Ви в чудовий день, чужинці,
Прибули до нас здалека!
Наші люди вас чекають,
Наші двері всюди — навстіж;
Ви заходьте всі в вігвами,—
Вас чекає дружня зустріч.

І ніколи ще під сонцем
Так земля не квітувала,
Як цвіте земля сьогодні,
Що гостей тут зустрічає!
І ніколи спокійніші
Не були озера наші,
Ніж тепер, як над камінням
Пропливла кену тут ваша.

Наш тютюн не був ніколи
Запашним таким, як зараз,
Ще ніколи наші ниви
Не були такі зелені,
Як сьогодні, коли ваше
Товариство ми стрічаєм».

І пророк в сутані чорній
Відповів коротким словом —
І коротким, і незвичним:
«Мир вам всім, о Гайавато!
Мир твоїй країні рідній,
Мир молитви, мир прощення,
Мир Христа, Марії — радість!»

І шляхетний Гайавата
У вігвам повів чужинців,
Посадив на шкури пишні
Горностая і бізона,

А дбайлива Нокоміс
Їм принесла їжу в мисках,
Воду в ковшиках з берези
Та й набила Люльку Миру,
Запалила їм на втіху.

І сільські старі всі люди,
І всі воїни статечні,
І пророки Джосекіди,
І Вабени-ворожбити,
І всі знахарі — всі Меди —
Так промовили, чужинців
Привітавши: «Ой, як добре,
Що до нас ви завітали!»

Мовчки сіли при порозі,
Запалили свої люльки;
Мовчки сіли і чекали,
Що далекі скажуть гості,
Коли вийдуть із вігвами,
Щоб їх дружньо привітати;
Ось що мовили вони їм,
Ось які слова незвичні
Їм сказали: «Дуже добре,
Що до нас ви завітали!»

Далі пастир блідолицих,
Той пророк, сказав, чого їх
У цей дикий край прислали;
Мовив про Марію-діву,
Про Спасителя сказав він,
Як давно й далеко жив він,
Як він жив і як він постив,
Як моливсь і як євреї,
Богом проклятеє плем'я,
Глузували з нього, потім
Розп'яли — і як воскрес він,
Як гуляв, своїх вчив учнів —
І пізніш піднявсь на небо.

І вожді йому сказали:
«Ми прослухали промову,
Твою мудрую промову,—
Ми все добре обміркуєм.
Ой, як добре, любе браття,
Що до нас ви завітали!»

Вони встали й подалися
Кожен до свого вігвама,
До своїх родин вернулись;
Розказали про чужинців,
Як прислав Життя Володар
Їх сюди з Країни Сходу.

І настав вже південь — тихий
І пекучий літній південь;
Сонний ліс шептав щось тихо
До розпечених вігвамів;
Річка зморена і сонна
Біля берега дзюрчала;
Без упику десь у полі
Цвіріньчав все Па-Пак-Кіна.
А всі гості Гайавати,
Натомившись від спеки,
Спочивали у вігвамах.

От і вечір непомітно
Надійшов — спокійний, свіжий:
Довге сонячне проміння
Розігнало тіні в лісі
І заглянуло в таємні,
Темні закутки й куточки,
І долини, й чагарища.

Гайавата враз підвівся
З шкір бізонячих, бобрових,
І сказав старій Нокоміс,—
Так сказав він їй тихенько:

«О Нокоміс! У далеку
Й довгу подорож іду я —
Аж туди, на захід сонця,
Звідки буйний вітер віє,
До Ківейдіна країни.
А гостей своїх, Нокоміс,
Я на тебе залишаю:
Ти турбуйся, щоб нікого
Не тривожили печалі,
Небезпеки чи підозри,
Щоб було що пити і їсти
У вігвамі Гайавати!»

У село прийшов він потім
Попрощатися з вояцтвом,
Попрощатись з юнаками
Й переконливо сказав їм:

«О народе мій! В далеку
Й довгу подорож іду я,
І чимало літ пролине,
Місяців спливе багато,
Доки стрінемося знову!
Мої ж гості застаються;
Ви послухайте слів мудрих
Від гостей — тих слів про правду;
Що Життя Володар мовив
Ім в Країні світлій Ранку!»

Далі вийшов він на берег,
Обернувся, попрощався

І спустив кену з берези
На повиту сяйвом воду,
І, від гальки відіпхнувшись,
На широку виплив воду;
Все шептав кену: «На захід!»
Поки та не понеслася.

Надвечірнєе вже сонце
Похилилося на обрій,
І вогнем палало небо,
Й відбивалася у водах
Довга стежка пурпурова;
Далі й далі, мов по річці,
По тій стежці Гайавата
Плив на захід, все на захід,
Плив в вечірньому промінні,
Потім у п'ятьму поринув.

Люди з берега дивились,
Як він плів все далі й далі,
Як кену його з берези
Поринала в пишні хмари.
Потім зникла у тумані,
Зникла тихо, непомітно
В далечині пурпуровій.

Говорили: «Мир з тобою!
Прощавай, о Гайавато!»
Ліс схвильовано прощався,
Шепотіла кожна гілка:
«Прощавай, о Гайавато!»
Хвилі, гальку прибережну
Прогортаючи, зітхали:
«Прощавай, о Гайавато!»
Чапля сизая Шухшухга
Голосила на болоті:
«Прощавай, о Гайавато!»

Так від'їхав Гайавата,
Славний син свого народу,
У вечірнім сяйві сонця,
У туманах пурпурових,
До Ківайдіна країни,
Де гуляє вітер буйний,
І до царства душ блаженних,
До похмурого Поніме,—
До країни Того Світу!

Кінець.

Василь ШЕВЧУК

ПОГАНІ САНИ

У неділю для Оксани
Привезли із міста сани.

Білі, ковані, нові—
Мчать із гірки, мов живі!

А проте ті гарні сани,
Хоч хороші, а погані.

Бо вони ж безперестану
Возять лиш одну Оксану.

НЕМА РАДИ

- Як тобі не сором ходити з такими брудними вухами.
- А що ж мені робити, мамо, коли в мене немає інших?

Mr. W. Rewyckyj
505 Roselawn Ave
City, 12

НА СВІТАНКУ

М. СИНГАЇВСЬКИЙ

Вийду я на гірку, за село —
скільки того снігу намело!
Ні стежок не видно, ні ріки...
Ой, біжать — летять мої санки.
Їду, не боюся, не впаду, —
перший слід на гірці
прокладу.

„СОНЯШНИК”, ілюстрований місячник для дітей.

Редактор — Петро Волиняк

Передплата на рік: Канада — 3.00 дол., США — 3.50 дол. Австралія
й Англія — 20 шилінгів, інші країни — рівновартість 3.00 доларів.

Передплату і все листування слати на адресу:

NOWI DNI
187 Yarmouth Rd.
Toronto 4, Ont. Canada

